

EMMA (*heeft hem onderwijl angstig aangezien, dan na een oogenblik*).

Ik wil zoeken... (*Holtz komt op van den tuin*).

Achtste Tooneel.

De vorigen, HOLTZ.

(*Holtz veegt 't voorhoofd met een grooten witten zakdoek af; hij is op z'n Zondags, gekleede jas, hoogen hoed, beiden van niet te elegant model. Als Holtz Paul en Emma samen ziet komt er een oogenblik een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht; hij gaat toch met beleefdheid naar Paul toe, maar struikelt onderweg even over een voetbankje*).

EMMA (*met lichten schrik*).

Oh!...

PAUL.

Pas op... pas op... Heb je je bezeerd? Je moet ook wat voorzichtig wezen.

HOLTZ (*wat wrevelig*).

O, 't is niets.

PAUL.

Ja maar... ik geloof toch dat je je pijn hebt gedaan.

HOLTZ (*als voren*).

Niet de moeite waard. (*hij gaat naar Emma toe, vriendelijk*). Schrikte je ook Emmylief? 't Heeft niets te beduiden hoor. (*hij wil een arm om haar heen leggen en haar een kus geven, Emma maakt zich los en trekt weg*).

EMMA (*ontstemd en kortaf*).

Ach nee... Jo...

HOLTZ (*verbaasd*).

Wat is er? (*met opkomende boosheid*). Wat beteekent dat?

EMMA (*als voren*).

Och ik wou dat je niet altijd als... (*ze houdt op en ziet Paul aan*).

HOLTZ.

Och kom! Oudendael mag best zien dat ik jou een zoen geef, zou ik denken... (*weder gaat hij tot haar en weder ontwijkt Emma hem*) (*driftig*) Wat is dat nu voor gekheid?

PAUL (*bedarend*).

Kom Holtz... niet insisteren. Je weet de zenuwen, de zenuwen!

HOLTZ (*met stijgende drift*).

Zenuwen? O... ik zou eerder zeggen kuren! (*Emma houdt zich met moeite kalm*) En tot nog toe wist ik niet... wist ik niet van Emma...

EMMA (*uitbarstend*).

Neen je wist niet! Je wist niet!! Wat

weet jij ook van wat er in mij omgaat?! (*plotseling houdt ze op, kijkt naar Paul en wil de kamer uitsnellen, maar Holtz vliegt op en houdt haar tegen*).

HOLTZ (*driftig*).

Wat bedoel je daarmee? Hòe meen je dat? Nee — nee — eerst wil ik een explicatie...

PAUL (*bedarend*).

Holtz... zeg... toe... 't is heusch beter... om later...

HOLTZ (*kort, afwijzend*).

Doe me plezier hè? en laat me met haar spreken. Ik wil een explicatie... en die zal zij me moeten geven.

PAUL (*schouderophalend en retireerend*).

Enfin... je moet 't weten... maar... (*hij gaat de kamer uit, Emma is rechtop blijven staan in groote ontroering*).

HOLTZ (*in groote drift, telkens hijgend naar adem, onhandig sprekend, soms vallend over zijn woorden*).

Zal je me nou antwoorden? Nou we alleen zijn... Zal je me nou zeggen wat dat beteekent dat ik... niet weten zou wat er in jou omgaat? Weet ik dat niet? (*met grooten klem*) Weet hij 't soms beter? Weet hij ook mèer van je... dan ik?! Ben ik al heelemaal verdrongen door den mooien meneer?

EMMA (*invallend*).

Johan, ik wil niet...

HOLTZ (*invallend*).

Nee, je wilt niet dat ik 't zeg, hè? Ik had maar niets moeten merken, ik had 't maar niet moeten zien, hè, hoe die man jou heeft ingepakt... hoe jij verliefd op hem bent geworden...

EMMA (*schrikt*).

Dat is niet waar Jo; dat is 't niet...

HOLTZ.

Doe maar geen moeite om 't tegen te spreken. Sedert hij hier is... heb ik gemerkt dat je anders bent geworden, heel anders, maar ik was dom genoeg om je te vertrouwen. Ik bedacht niet dat ik maar een eenvoudige burgerman ben, en dat hij een Don Juan is die zijn kleeren in Londen laat maken. Ik vergat dat ik maar leelijk ben... en mank... en dat zoo iemand de vlag maar moet strijken als...

EMMA (*invallend*).

O, stil toch...

HOLTZ (*invallend*).

Ja, dàarom heb je me teruggestooten toen ik je een zoen wou geven... mij,